Альона Репіна-Молчанова: «Немає нічого неможливого»

https://mrpl.city/blogs/view/alona-repina-molchanova-nemae-nichogo-nemozhlivogo

25 листопада 2019, понеділок

Автор: **Ольга Демідко (Маріуполь)**
Автор: **MRPL.CITY**

Продовжуючи нариси про яскравих маріупольців, хочу познайомити вас з дуже неординарною і унікальною особистістю. У неї багато прізвиськ і одне велике серце. Друзі і знайомі називають її *«жіночка-катастрофа», «танк», «жінка-термінатор»*, але для більшості вона *«Людина, що не може відмовити у допомозі»*. З'являється там, де потрібна, намагається завжди бути корисною. Ну

що ж, дорогі читачі, пропоную вам відкрити для себе маріупольську диво-жінку – **Альону Репіну-Молчанову**.

Народилася Альона в Лисичанську на Луганщині. З 2 місяців до 4 років жила на Кольському півострові. Батько – військовий, тому часто переїжджали. Мама за освітою - вчитель російської мови і літератури, але в Абхазії і Маріуполі працювала у військкоматі. Сестра, молодша на 5 років, народилася в Азербайджані. Пізніше переїхали в Абхазію, де Альоні подобалося найбільше. У військовому містечку було все дуже спокійно, дівчинка полюбила людей, з якими її сім'я жила поруч, адже всі вони були добрими і дружніми. Вона з дитинства відрізнялася особливою чуйністю, звикла допомагати іншим і боротися за справедливість. Зокрема, в Абхазії збирала речі і віддавала малозабезпеченим людям.

Читайте також: *Ольга Белкова: «Быть толерантным – это не значит покорно терпеть»*[1]

До Маріуполя родина переїхала 24 серпня 1987 року. З 8-го по 10-й клас навчалася в 63 школі. Альону дратувало, що однокласників розрізняли за соціальною і національною ознаками. Вона намагалася довести, що це нісенітниця і, якщо хтось з біднішої сім'ї, ображати його не можна. Такої несправедливості вона не бачила в Абхазії, куди намагалася після переїзду декілька раз втекти. Але згодом наша героїня все ж таки змогла полюбити Маріуполь і зрозуміла, що люди в місті проживають різні, серед яких багато і щирих, добрих та відкритих. У дитинстві дівчина хотіла стати істориком. В юності – військовою. Але батьки відмовили. Поступила в торговий технікум, після якого закінчила Донецький національний університет економіки і торгівлі імені Михайла Туган-Барановського (спеціальність – економіст-маркетолог).

[1]Ольга Белкова: «Быть толерантным – это не значит покорно терпеть», Анна Хижникова, mrpl.city, 16.11.2019,
https://mrpl.city/blogs/view/olga-belkova-byt-tolerantnyme-to-ne-znachit-pokorno-terpet

У 21 рік Альона вийшла заміж. З чоловіком познайомилася в лікарні, коли провідувала спільну з ним знайому. Завдяки своїм знанням і навичкам в 24 роки стала завідувачкою магазину «Каскад». Там працювала до 2001 року (до 28 років), поки не пішла в декрет. Після декрету продовжила працювати на посаді завідувачки магазину. З 2005 року починає працювати в житлово-комунальному підприємстві бухгалтером квартального відділу (з 2005 до 2016 року).

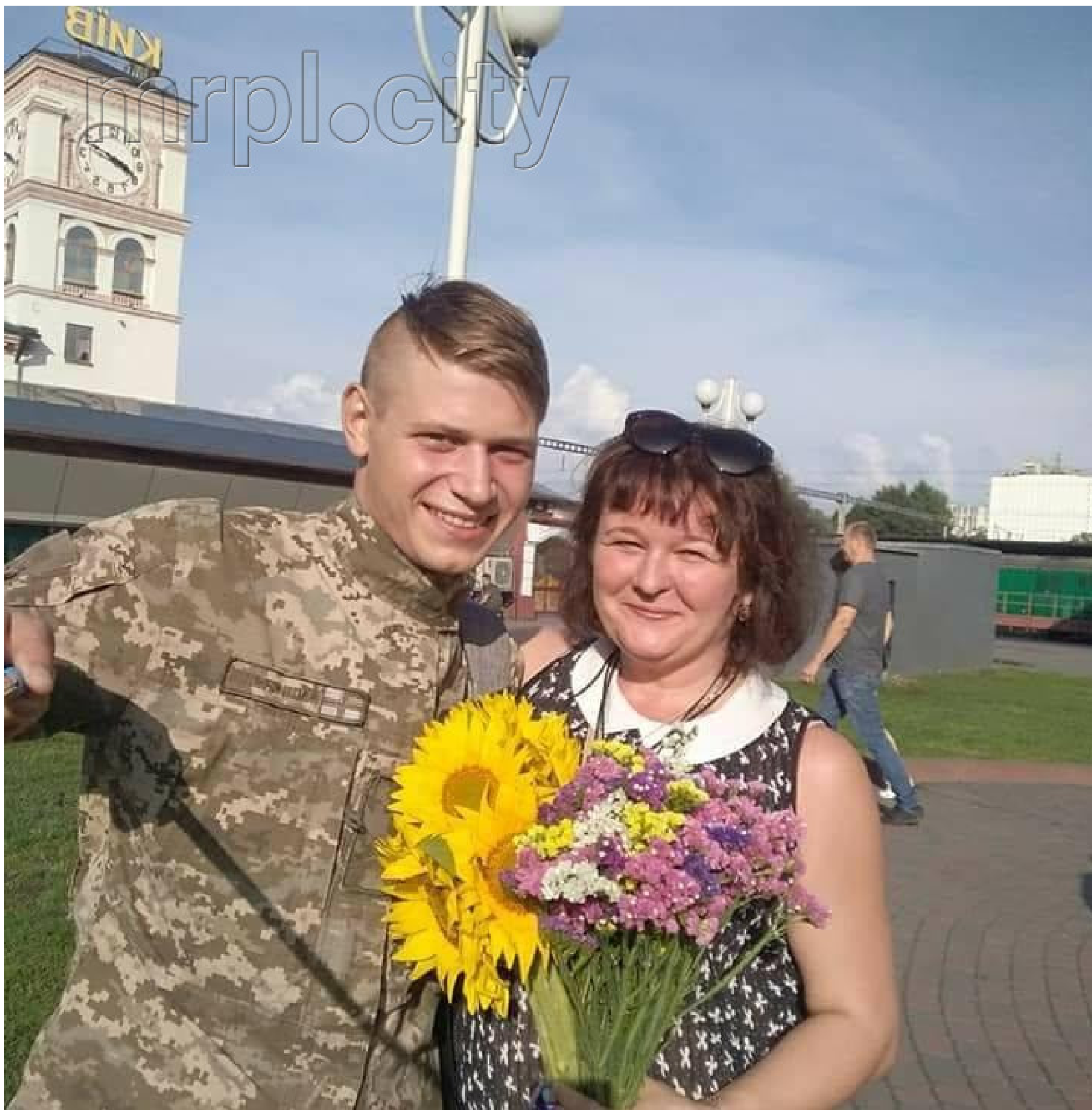
За своєю природою наша героїня - справжній емпат. Але один випадок в її житті довів, що вона все правильно робить і буде продовжувати допомагати іншим. Так, коли в 2010 році її оперували, дуже багато людей, навіть зовсім незнайомих, кинулися їй допомагати. Це не могло не вразити жінку. Вона й досі щиро вдячна всім, хто не відвернувся від неї і допоміг у скрутних життєвих обставинах. Відтоді Альона намагається ще частіше надавати допомогу всім, хто її потребує. Каже, що коли відчуває, що дійсно допомогла, радіє неймовірно.

Читайте також: *Как сделать социальные проекты успешными и не сгореть в процессе их реализации?*[2]

Під час подій майдану та війни Альона не залишалась осторонь. Вона активно брала участь в допомозі військовим та переселенцям. У 2016 році потрапила в Благодійний Фонд «Карітас Маріуполь». Про її широку волонтерську діяльність почув і отець Ростислав Спринюк, який вирішив, що такі небайдужі люди повинні працювати з ним. Жінка займається збором речей, допомагає переселенцям і малозабезпеченим маріупольцям, які цього потребують. Також вона неодноразово надавала допомогу військовим. Їздила в госпіталі, збирала кошти на нагороди. Навіть ремонтувала БТР і самотужки збирала машини. Талантів у волонтерки вистачає. Також здає кров як донор. У майбутньому планує реалізувати власний соціальний проєкт. Альона мало спить (4-5 годин), дуже рано встає, тому встигає зробити безліч справ.

[2]Как сделать социальные проекты успешными и не сгореть в процессе их реализации?, Дарья Касьянова, mrpl.city, 08.01.2019, https://mrpl.city/blogs/view/kak-sdelat-sotsialnye-proekty-uspeshnymi-i-ne-sgoret-v-protsesse-ih-realizatsii

Її син **Ілля** вчиться на другому курсі на спеціальності «Політологія» в Харківському національному університеті імені В. Н. Каразіна. Син маму в усьому підтримує. Альона дуже любить своїх котів: Льоню (11 років) і Адольфа (1,5 роки). Найближчим часом хоче вивчити іспанську та італійську. Мріє відвідати Марракеш. У Маріуполі любить парки, море та мечеть.

Плани на майбутнє: відкрити свою громадську організацію, адже серед знайомих маріупольчанки дуже багато волонтерів, друзів, які допомагають і підтримують.

Улюблені фільми: «Собаче серце» (1988 рік), «Майстер і Маргарита» (2005 рік).

Улюблена книга: «Людина в пошуках справжнього сенсу» австрійського психіатра Віктора Франкла.

Цікаві факти: найближча подруга називає Альону «жіночка-катастрофа», для знайомих вона «танк», адже часто бачить мету і при цьому не помічає перешкод. А відомий маріупольський фотограф Дмитро Чичера називає Альону «жінка-термінатор».

Курйозні випадки: Пам'ятаєте фільм з П'єром Рішаром і Жераром Депардьє «Невдачливі», героїня якого володіла властивістю притягувати до себе всі біди і нещастя? Так от наша Альона теж має таку властивість. Але про нещасливі випадки в своєму житті вона розповідає з гумором. Зокрема, на Кольському півострові (3–4 роки) пірнула з пірсу за рибкою. На щастя, тато встиг зловити за шарф. Засунула в ніс мозаїку, після чого везли катером на велику землю. Азербайджан (6–7 років) – мало не провалилася в підземелля. Абхазія (13 років) – випадково зіштовхнули з пірсу, ледве врятували. Маріуполь (16 років) – лікувала горло (є такий спосіб роздавлений часник в бинті покласти у вуха на 20 хв) і поклала шматочок у вухо. Горло вилікувалося, а от з вуха часник діставав вже лікар. 17 років – вмивалася, шматок скла застряг в оці, діставали під наркозом. Під час декрету їла рибу, кістка застрягла, рятували в лікарні. Під час пересадки кактусу загнала колючку, що призвело до операції і місяця лікарняного. Ось таке «веселе» життя у нашої героїні.

Порада маріупольцям:

«Пам'ятайте, що нічого неможливого немає! Бажаю

бути мудрішими, перемоги над всіма негараздами».

Читайте також: *НеМовчи: в Мариуполе презентуют провокационный социальный проект*[3]

Автор останнього фото - Євген Сосновський.

[3]НеМовчи: в Мариуполе презентуют провокационный социальный проект, Олена Онєгіна, mrpl.city, 22.11.2019,
https://mrpl.city/news/view/nemovchi-v-mariupole-prezentuyut-provokatsionnyj-sotsialnyj-proekt-foto

Скріншот - Оригінал

https://mrpl.city/blogs/view/alona-repina-molchanova-nemae-nichogo-nemozhlivogo

Started

mrpl•city

ВСІ НОВИНИ   МАРІУПОЛЬ   ДОНБАС

БЛОГИ   ОЛЬГА ДЕМІДКО

Альона Репіна-Молчанова: «Немає нічого неможливого»

25 листопада 2019 в 13:08

Продовжуючи нариси про яскравих маріупольців, хочу познайомити вас з дуже неординарною і унікальною особистістю. У неї багато прізвиськ і одне велике серце. Друзі і знайомі називають її *«жіночка-катастрофа», «танк», «жінка-термінатор»*, але для більшості вона *«Людина, що не може відмовити у допомозі»*. З'являється там, де потрібна, намагається завжди бути корисною. Ну що ж, дорогі читачі, пропоную вам відкрити для себе маріупольську диво-жінку – **Альону Репіну-Молчанову.**

Народилася Альона в Лисичанську на Луганщині. З 2 місяців до 4 років жила на Кольському півострові. Батько – військовий, тому часто переїжджали. Мама за освітою - вчитель російської мови і літератури, але в Абхазії і Маріуполі працювала у військкоматі. Сестра, молодша на 5 років, народилася в Азербайджані. Пізніше переїхали в Абхазію, де Альоні подобалося найбільше. У військовому містечку було все дуже спокійно, дівчинка полюбила людей, з якими її сім'я жила поруч, адже всі вони були добрими і дружніми. Вона з дитинства відрізнялася особливою чуйністю, звикла допомагати іншим і боротися за справедливість. Зокрема, в Абхазії збирала речі і віддавала малозабезпеченим людям.

Читайте також: Ольга Белкова: «Быть толерантным – это не значит покорно терпеть»

(1)

https://mrpl.city/blogs/view/alona-repina-molchanova-nemae-nichogo-nemozhlivogo

tarted

віддавала малозабезпеченим людям.

Читайте також: Ольга Белкова: «Быть толерантным – это не значит покорно терпеть»

До Маріуполя родина переїхала 24 серпня 1987 року. З 8-го по 10-й клас навчалася в 63 школі. Альону дратувало, що однокласників розрізняли за соціальною і національною ознаками. Вона намагалася довести, що це нісенітниця і, якщо хтось з біднішої сім'ї, ображати його не можна. Такої несправедливості вона не бачила в Абхазії, куди намагалася після переїзду декілька раз втекти. Але згодом наша героїня все ж таки змогла полюбити Маріуполь і зрозуміла, що люди в місті проживають різні, серед яких багато і щирих, добрих та відкритих. У дитинстві дівчина хотіла стати істориком. В юності – військовою. Але батьки відмовили. Поступила в торговий технікум, після якого закінчила Донецький національний університет економіки і торгівлі імені Михайла Туган-Барановського (спеціальність – економіст-маркетолог).

У 21 рік Альона вийшла заміж. З чоловіком познайомилася в лікарні, коли провідувала спільну з ним знайому. Завдяки своїм знанням і навичкам в 24 роки стала завідувачкою магазину «Каскад». Там працювала до 2001 року (до 28 років), поки не пішла в декрет. Після декрету продовжила працювати на посаді завідувачки магазину. З 2005 року починає працювати в житлово-комунальному підприємстві бухгалтером квартального відділу (з 2005 до 2016 року).

За своєю природою наша героїня - справжній емпат. Але один випадок в її житті довів, що вона все правильно робить і буде продовжувати допомагати іншим. Так, коли в 2010 році її оперували, дуже багато людей, навіть зовсім незнайомих, кинулися їй допомагати. Це не могло не вразити жінку. Вона й досі щиро вдячна всім, хто не відвернувся від неї і допоміг у скрутних життєвих обставинах. Відтоді Альона намагається ще частіше надавати допомогу всім, хто її потребує. Каже, що коли відчуває, що дійсно допомогла, радіє неймовірно.

Читайте також: Как сделать социальные проекты успешными и не сгореть в процессе их реализации?

(2)

https://mrpl.city/blogs/view/alona-repina-molchanova-nemae-nichogo-nemozhlivogo

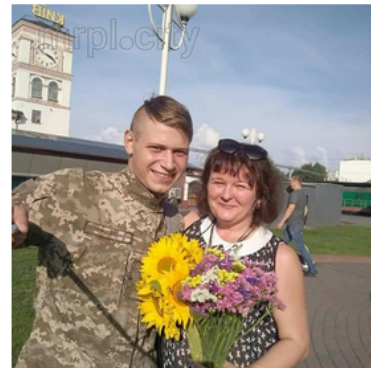
:arted

допомогла, радіє неймовірно.

Читайте також: Как сделать социальные проекты успешными и не сгореть в процессе их реализации?

Під час подій майдану та війни Альона не залишалась осторонь. Вона активно брала участь в допомозі військовим та переселенцям. У 2016 році потрапила в Благодійний Фонд «Карітас Маріуполь». Про її широку волонтерську діяльність почув і отець Ростислав Спринюк, який вирішив, що такі небайдужі люди повинні працювати з ним.

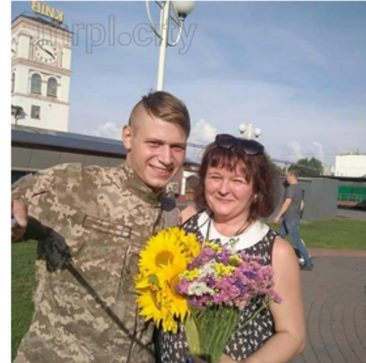
Жінка займається збором речей, допомагає переселенцям і малозабезпеченим маріупольцям, які цього потребують. Також вона неодноразово надавала допомогу військовим. Їздила в госпіталі, збирала кошти на нагороди. Навіть ремонтувала БТР і самотужки збирала машини. Талантів у волонтерки вистачає. Також здає кров як донор. У майбутньому планує реалізувати власний соціальний проєкт. Альона мало спить (4 –5 годин), дуже рано встає, тому встигає зробити безліч справ. Її син **Ілля** вчиться на другому курсі на спеціальності "Політологія" в Харківському національному університеті імені В. Н. Каразіна. Син маму в усьому підтримує. Альона дуже любить своїх котів: Льоню (11 років) і Адольфа (1,5 роки). Найближчим часом хоче вивчити іспанську та італійську. Мріє

(3)

https://mrpl.city/blogs/view/alona-repina-molchanova-nemae-nichogo-nemozhlivogo

Started

переселенцям. У 2016 році потрапила в Благодійний Фонд «Карітас Маріуполь». Про її широку волонтерську діяльність почув і отець Ростислав Спринюк, який вирішив, що такі небайдужі люди повинні працювати з ним. Жінка займається збором речей, допомагає переселенцям і малозабезпеченим маріупольцям, які цього потребують. Також вона неодноразово надавала допомогу військовим. Їздила в госпіталі, збирала кошти на нагороди. Навіть ремонтувала БТР і самотужки збирала машини. Талантів у волонтерки вистачає. Також здає кров як донор. У майбутньому планує реалізувати власний соціальний проект. Альона мало спить (4 –5 годин), дуже рано встає, тому встигає зробити безліч справ. Її син **Ілля** вчиться на другому курсі на спеціальності "Політологія" в Харківському національному університеті імені В. Н. Каразіна. Син маму в усьому підтримує. Альона дуже любить своїх котів: Льоню (11 років) і Адольфа (1,5 роки). Найближчим часом хоче вивчити іспанську та італійську. Мріє відвідати Марракеш. У Маріуполі любить парки, море та мечеть.

Плани на майбутнє: відкрити свою громадську організацію, адже серед знайомих маріупольчанки дуже багато волонтерів, друзів, які допомагають і підтримують.

Улюблені фільми: «Собаче серце» (1988 рік), «Майстер і Маргарита» (2005 рік).

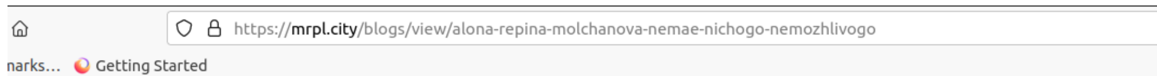
Улюблена книга: «Людина в пошуках справжнього сенсу» австрійського психіатра Віктора Франкла.

Цікаві факти: найближча подруга називає Альону «жіночка-катастрофа», для знайомих вона «танк», адже часто бачить мету і при цьому не помічає перешкод. А відомий маріупольський фотограф Дмитро Чичера називає Альону «жінка-термінатор».

Курйозні випадки: Пам'ятаєте фільм з П'єром Рішаром і

(4)

бачить мету і при цьому не помічає перешкод. А відомий маріупольський фотограф Дмитро Чичера називає Альону «жінка-термінатор».

Курйозні випадки: Пам'ятаєте фільм з П'єром Рішаром і Жераром Депардьє «Невдачливі», героїня якого володіла властивістю притягувати до себе всі біди і нещастя? Так от наша Альона теж має таку властивість. Але про нещасливі випадки в своєму житті вона розповідає з гумором. Зокрема, на Кольському півострові (3–4 роки) пірнула з пірсу за рибкою. На щастя, тато встиг зловити за шарф. Засунула в ніс мозаїку, після чого везли катером на велику землю. Азербайджан (6–7 років) – мало не провалилася в підземелля. Абхазія (13 років) – випадково зіштовхнули з пірсу, ледве врятували. Маріуполь (16 років) – лікувала горло (є такий спосіб роздавлений часник в бинті покласти у вуха на 20 хв) і поклала шматочок у вухо. Горло вилікувалося, а от з вуха часник діставав вже лікар. 17 років – вмивалася, шматок скла застряг в оці, діставали під наркозом. Під час декрету їла рибу, кістка застрягла, рятували в лікарні. Під час пересадки кактусу загнала колючку, що призвело до операції і місяця лікарняного. Ось таке «веселе» життя у нашої героїні.

Порада маріупольцям: «Пам'ятайте, що нічого неможливого немає! Бажаю бути мудрішими, перемоги над всіма негараздами».

Читайте також: НеМовчи: в Мариуполе презентуют провокационный социальный проект

Автор останнього фото - Євген Сосновський.

(5)